

Forgács Rezső

ODABENT VII.

aztán a nagyszabású kijózanodás
 hónapjaiban a tiszta
 önsúly megmérettetése
 a kocsmasztalok mennybemenetele
 a lélek lassú elnéptelenedésének hajnalán
 az egyedülvalóság szaporodó
 csereügyletei a megmutatkozás zugpiacain
 kozmikus szoknya belső falán
 magzati kutakodás
 míg a megfényesült lány-szemekben
 egy pillanatra kitárulni
 látszott az önmegvalósítás
 Paradicsomra néző ablaka
 hol mégeszményibb eszmények
 ragyogó ligeteiben behunyt szemmel
 cigarettázgattak a már-elérkezettek
 kik jó időben fölismerték
 a valóság rejtegetésének
 aranyló fügefalevelét
 aztán az újrateremtődés fennkölt
 hónapjaiban a kialakított
 Kiűzetés üvegcserepei
 beszédkázott ablakok az önbecsülés
 albérleteiben embrionális póz
 a didergés vaságyain
 hogy nem történik hogy nem történhet semmi
 hogy a virrasztás csont-fényében
 átélhető a ma a most az azonosulás
 holnapelőttisége
 az elszaporodás vaskályha-melege
 az iker-személyiség
 tökéletes személytelensége
 hogy nincs más köldökszinór
 mint az önmagáért önmagával felelő

belédgyömöszölődni
 belemosolyogni sejtjeidbe
 bőröd alatt föltáncolni
 szemedmögöttig
 beleszagolni belekóstolni
 mindeneidbe
 elszaporodni benned
 elosztódni sokaságaidban
 még most
 szapora jelenedben
 még most
 örök tűnése előtt

még most
 holnapelőtt
 önmagáért önmagával didergő
 megalázottság izzó üvegcserepein
 sercegő bogár

és majd a valódi mozdulás
 ha előtűnő magunk
 végzetetlen reccsenés
 és majd szemtől-szembe állunk

és majd nem tudjuk a fákat
 az átizzadt gyerekinget
 poros bokrok között
 az ördögárnyakat

és majd nem tudjuk a sövényt
 a madárszárny-verdesést
 és majd szemtől-szemben állunk
 és hallgatunk

és majd idegen macskák
 idegen érintés a cseréptetőn
 jajongó csecsemőhangok fekete égből

UTOLSÓ PEHELY

ezt a fenyőtűt
 a legvégső esetre tartogatom

tél volt

úgy csókolt szájon a lány
 mint a Harangütés

Bohár András elektrografikája

